

Vara

Flavius Laurian Duverna

Vara

Vara, cu torida ei căldură,
Anotimpul cu mult soare
Se declară, învingătoare,
Căci și-a pus ca o armură
Și-a-ntins-o peste natură,
Briza de vânt protectoare.

Vara, a soarelui strălucire
Prin puterea ce se-ntinde
Natura toată-o cuprinde,
Spre-a-ntregi a ei menire,
Și spre-a lumii mulțumire
Minunea mare-și extinde.

Vara, cu măreața-i bogăție
Prin fructe și prin legume
Ce hrănește-ntreaga lume,
Ea din belșug ne prescrie
Ce omu-ar putea... să știe,
Că-i din Dumnezeu anume.

Mâncarea-i, cea savuroasă
Cu momente de distracție
La cei mulți, dă satisfacție,
C-au verdețuri lângă casă
Și viața o face... frumoasă,
De la rău făcând abstracție.

Prin pomii verzi din livadă
Fructele care sunt coapte,
Dintre crengile încărcate
La pământ încep să cadă,
Nu mai vor în pom să șadă,
Cad pe zi și cad în noapte,

Dând de veste că sezonul,
Cel mai scump al sănătății
Care-i timpul... priorității,
A luat startul și-a dat tonul
Făcând cunoscut că omul,
Are-n față un test al vieții:

Să trăiască, cum natura -
Pentru el, chip marmoreu!
Ființa-i cugetând mereu -
Ca să nu-ntreacă măsura,
Ce-ar face atunci ruptura
Dintre el, și... Dumnezeu.

Flavius Laurian Duverna
14 iulie 2013